

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

05 iunie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte – Iurie Diaconu,

Judecători – Ion Guzun și Liliana Catan,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 19 februarie 2019, declarat de inculpatul

Cociurcă Vadim XXX, născut la XXX, originar din XXX, domiciliat în XXX.

Termenul examinării cauzei:

Instanța de fond de la 25.05.2018 pînă la 14.12.2018;

Instanța de apel de la 18.01.2019 pînă la 19.02.2019;

Instanța de recurs de la 02.04.2019 pînă la 05.06.2019.

Asupra recursului declarat, în baza actelor din dosar, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

C O N S T A T Ă

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău sediul Buiucani din 14 decembrie 2018, cauza fiind judecată în procedura prevăzută de art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, Cociurcă Vadim a fost recunoscut vinovat în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 326 alin. (1) Cod penal (infracțiunea comisă în perioada 2014-2016), stabilindu-i-se pedeapsa sub formă de amendă în mărime de 2 250 unități convenționale, (în redacția Legii 985-XV din 18.04.2002), ceea ce constituie 45 000 lei.

Cociurcă Vadim a fost recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute în art. 326 alin. (1) Cod penal (infracțiunea comisă în perioada 2017), stabilindu-i-se pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 3 ani și 8 luni, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, care potrivit prevederilor art. 87 alin. (2) Cod penal se execută de sine stătător, în baza art. 90 Cod penal, executarea pedepsei cu închisoare s-a suspendat condiționat pe o perioadă de probațiune de 4 ani.

Cererea acuzatorului de stat cu privire la încasarea contul lui Cociurcă Vadim, în contul statului, cheltuielile judiciare pentru instrumentarea cauzei penale m mărime de 16 784 lei, s-a respins.

2. Pentru a se pronunța, instanța de fond a reținut că, inculpatul Cociurcă Vadim a fost condamnat pentru faptul că dânsul, activând în perioada 2015-2016 în calitate de ofițer de investigație în cadrul Sectorului de Poliție de Frontieră a Aeroportului Internațional Chișinău, fiind persoană publică, care într-o instituție de stat, i-a fost acordate permanent, prin stipularea legii și prin numire drepturi și obligații în vederea exercitării funcțiilor autorității publice, contrar prevederii legale, a comis traficul de influență, pe semnele: pretinderea personal, de bunuri, pentru acesta și pentru alte persoane, când respectiva persoană susține că are o influență asupra unor persoane cu funcție de demnitate publică, pentru a-i face să îndeplinească sau nu, acțiuni în exercitarea funcțiilor sale, indiferent dacă asemenea acțiuni au fost sau nu săvârșite, în următoarele circumstanțe:

Cociurcă Vadim, în perioada 2014-2016 în calitate de ofițer de investigație în cadrul Sectorului de Poliție de Frontieră Aeroportul Internațional Chișinău, folosindu-se de situația de serviciu manipulând în scopuri personale abuzând cu atribuțiile de

serviciu cu care este investit, a extorcat și pretins mijloace bănești în sumă de 20 000 euro de la Banuh Irina recunoscută, negociind până la 10 000 euro, susținând că are influență asupra persoanelor cu demnitate publică, întru scoaterea persoanei de sub urmărire penală cu clasarea proceselor penale nr. XXX și XXX, aflate în conducerea persoanelor cu funcție de demnitate publică din cadrul Procuraturii Botanica.

Astfel, Cociurcă Vadim, prin acțiunile sale intenționate a comis infracțiunea prevăzută în art. 326 alin. (1) Cod penal, traficul de influență, pe semnele: pretinderea personal de bani, pentru aceasta și pentru alte persoane, când respectiva persoană susține că are o influență asupra unor persoane cu funcție de demnitate publică, pentru a-i face să îndeplinească sau nu, acțiuni în exercitarea funcțiilor sale, indiferent dacă asemenea acțiuni au fost sau nu săvârșite.

Tot el, activând în perioada anului 2017 în calitate de ofițer de investigație în cadrul Inspectoratului Național de Investigație a CGP a MAL fiind persoană publică, care într-o instituție de stat, i-a fost acordate permanent, prin stipularea legii și prin numire drepturi și obligații în vederea exercitării funcțiilor autorității publice, contrar prevederilor art. art. 19 lit. a), 20 lit. b), 26 alin. (1) lit. a) ale Legii nr. 320 din 27.12.2012 cu privire la activitatea Poliției și statutul polițistului, prin care polițistul urmează să asigure reacționarea promptă la sesizările, comunicările despre infracțiuni, să constate cauzele și condițiile ce pot genera sau contribui la săvârșirea infracțiunilor, să desfășoare activități de constatare a infracțiunilor, să respecte cu strictețe drepturile, libertățile omului, să aibă un comportament demn, contrar pct. 15 lit. lit. i) și j) din Codul de etică și deontologie al polițistului aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 481 din 10.05.2006, a comis traficul de influență, pe semnele: pretinderea personal, de bunuri, pentru acesta și pentru alte persoane, când respectiva persoană susține că are o influență asupra unor persoane cu funcție de demnitate publică, pentru a-i face să îndeplinească sau nu, acțiuni în exercitarea funcțiilor sale. indiferent dacă asemenea acțiuni au fost sau nu săvârșite. în următoarele circumstanțe, a comis traficul de influență, pe semnele: pretinderea, acceptarea și primirea personal și prin mijlocitor, bani pentru acesta și pentru alte persoane, săvârșit de două persoane, când respectiva persoană susține că are o influență asupra unor persoane cu funcție de demnitate publică, pentru a-i face să îndeplinească sau nu, acțiuni în exercitarea funcțiilor sale, indiferent dacă asemenea acțiuni au fost sau nu săvârșite, în următoarele circumstanțe: în luna noiembrie 2017, Cociurcă Vadim susținând că are influență asupra persoanelor cu funcție de demnitate publică a extorcat și primit de la Banuh Eugen, mijloace bănești în sumă de 4 000 euro, care conform cursului oficial mediu al Băncii Naționale a Republicii Moldova la momentul săvârșirii infracțiunii constituia 82 032 lei, întru eliberarea documentelor ridicate în cadrul perchezițiilor demarate pe cauza penală nr. 2017670046 la domiciliul acestuia amplasat pe str. Ismail 92 ap.67 cât și la domiciliul Irinei Banuh.

Astfel, COCIURCĂ Vădim, prin acțiunile sale intenționate a comis infracțiunea prevăzută în art. 326 alin. (1) Cod penal, traficul de influență, pe semnele: pretinderea, acceptarea și primirea personal și prin mijlocitor de bani pentru acesta și pentru alte persoane, când respectiva persoană susține că are o influență asupra unor persoane cu funcție de demnitate publică, pentru a-i face să îndeplinească sau nu, acțiuni în exercitarea funcțiilor sale, indiferent dacă asemenea acțiuni au fost sau nu săvârșite.

3. Nefiind de acord cu sentința primei instanțe, inculpatul Cociurcă Vadim, a atacat cu apel, prin care a solicitat casarea acesteia și pronunțarea unei noi hotărâri,

prin care lui Cociurcă Vadim, să-i fie stabilită pedeapsa pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute în art. 326 alin. (1) Cod penal (infracțiunea comisă în perioada 2014-2016), sub forma de amendă în mărime de 1 500 unități convenționale, ceea ce constituie 30 000 lei. Iar pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute în art. 326 alin. (1) Cod penal (infracțiunea comisă în perioada 2017), sub forma de amendă în mărime de 1 500 unități convenționale, ceea ce constituie 75 000 lei.

În baza art. 84 Cod penal, aplicând pedeapsa în cazul unui concurs de infracțiuni, prin absorbirea pedepsei mai ușoare de către pedeapsa mai aspră, a-i stabili care lui Cociurcă Vadim, pedeapsa definitivă sub formă de amendă în mărime de 1500 unități convenționale, ceea ce constituie 75 000 lei.

În susținerea apelului s-a menționat că, la pronunțarea sentinței contestate instanța de fond a aplicat o pedeapsă inechitabilă vizavi de acțiunile incriminate, nu a ținut cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de personalitatea inculpatului, de lipsa antecedentelor penale, de circumstanțele cauzei care atenuează și agravează răspunderea, de faptul că a recunoscut vina și de căința sinceră de fapta comisă.

Astfel, apelantul a considerat că instanța de fond nu a reținut circumstanțele atenuante, care luate în ansamblu atenuează pedeapsa, or prima instanță nemotivat a soluționat chestiunea cu privire la pedeapsa penală, nu a stabilit corect limitele noi prin prisma art. 364¹ alin.(8) Cod de procedură penală, neîntemeiat a concluzionat privind necesitatea aplicării pedepsei stabilită cu amendă la limita maximă, precum și a aplicării pedepsei cu închisoarea, inclusiv fără a indica motivele care au determinat necesitatea stabilirii sancțiunilor menționate, nu s-a expus asupra motivelor invocat de aplicare a prevederilor art. 78, 84 Cod penal, contrar obligației ce îi revine conform art. 394 alin. (2) Cod de procedură penală.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 19 februarie 2019, a fost admis apelul inculpatului Cociurcă Vadim, casată sentința primei instanțe în partea numirii pedepsei și pronunțată în această parte o nouă hotărâre, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, după cum urmează:

Se numește pedeapsa lui Cociurcă Vadim pe art. 326 alin. (1) (episodul din perioada 2014-2016), în redacția Legii 985-XV din 18.04.2002 cu modificările ulterioare de până la 23.12.2013), cu aplicarea prevederilor art. 364¹ Cod de procedură penală, sub formă de amendă în mărime de 2 000 unități convenționale.

Se numește pedeapsa lui Cociurcă Vadim pe art. 326 alin. (1) (episodul din a. 2017), sub formă de închisoare pe un termen de 3 ani.

Se numește pedeapsa definitivă lui Cociurcă Vadim pentru concurs de infracțiuni, conform prevederilor art. 84 alin. (1) Cod penal, prin cumularea totală a pedepselor numite, sub formă de închisoare pe un termen de 3 ani și amendă în mărime de 2000 unități convenționale.

Conform prevederilor art. 90 Cod penal, de suspendat condiționat executarea pedepsei închisorii, cu fixarea unei perioade de probațiune de 4 ani, cu obligarea lui Cociurcă Vadim să nu schimbe domiciliul sau reședința fără permisiunea organului competent.

Conform prevederilor art. 87 alin. (2) Cod penal, pedepsele închisorii și amenzii se vor executa de sine stătător.

În rest, sentința s-a menținut.

4.1. Pentru a se pronunța, instanța de apel a menționat că, la pronunțarea sentinței instanța de judecată corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept și just a ajuns la concluzia că inculpatul Cociurcă Vadim a săvârșit infracțiunile imputate lui.

Aceste împrejurări au fost constatate din totalitatea de probe acumulate la cauza penală și care au fost corect apreciate, respectându-se prevederile art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor.

Privitor la individualizarea pedepsei penale, numite inculpatului Cociurcă Vadim, instanța de apel a considerat că, instanța de fond n-a ținut cont, în măsura necesară de toate circumstanțele reale și personale, și astfel, a admis în această parte, apelul inculpatului și a casat această sentință în partea numirii pedepsei, din următoarele considerente:

Instanța de apel la numirea felului și măsurii de pedeapsă a ținut cont de unele circumstanțe reale și personale, cum ar fi: caracterul și gradul de pericol social a infracțiunii, că infracțiunile au fost săvârșite intenționat, conform prevederilor art. 16 al Cod penal se referă la infracțiuni mai puțin grave, de personalitatea infractorului, care este fără antecedente penale, acesta anterior n-a fost în conflict cu legea.

Circumstanțe ce atenuază răspunderea penală, conform art.76 Cod penal s-a reținut: căința sinceră. Circumstanțe ce agravează răspunderea penală, conform art. 77 Cod penal, în privința inculpatului Cociurcă Vadim n-au fost stabilite.

Infracțiunea prevăzută la art. 326 alin. (1) Cod penal se pedepsește cu amendă în mărime de la 2 000 la 3 000 unități convenționale sau cu închisoare de până la 5 ani, iar prin aplicarea prevederilor art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, limitele pedepsei vor constitui de la 1500 la 2250 unități convenționale sau cu închisoare de la 3 luni la 3 ani și 4 luni.

Astfel, instanța de apel a considerat că, instanța de fond nu a soluționat chestiunea cu privire la pedeapsa penală, nu a stabilit corect limitele noi prin prisma art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, neîntemeiat a concluzionat privind necesitatea aplicării pedepsei stabilită cu amendă la limita maximă, stabilindu-i totodată o pedeapsa închisorii mai mare decât maximumul posibil, inclusiv fără a indica motivele care au determinat necesitatea stabilirii sancțiunilor menționate.

Din aceste considerente, consideră că inculpatul Cociurcă Vadim trebuie să poarte răspundere penală pentru faptele săvârșite în condițiile sus-indicate și consideră că îndreptarea și reeducarea lui este posibilă, prin numirea pedepsei lui Cociurcă Vadim, pe art. 326 alin.(1) (episodul din perioada 2014-2016), în redacția Legii 985-XV din 18.04.2002 cu modificările ulterioare de până la 23.12.2013), cu aplicarea prevederilor art. 364¹ Cod de procedură penală, sub formă de amendă în mărime de 2 000 u.c., adică 40 000 lei; pe art. 326 alin. (1) (episodul din a. 2017), de numit pedeapsa lui Cociurcă Vadim sub formă de închisoare pe un termen de 3 ani.

Conform prevederilor art. 84 alin. (1) Cod penal, prin cumularea totală a pedepselor numite, a-i numi pedeapsa definitivă lui Cociurcă Vadim pentru concurs de infracțiuni, sub formă de închisoare pe un termen de 3 (trei) ani și amendă în mărime de 2000 u.c., la momentul comiterii faptei, adică 40 000 lei, iar conform prevederilor art. 90 Cod penal, de a-i suspenda condiționat executarea pedepsei închisorii, cu fixarea unei perioade de probațiune de 4 ani.

Conform art. 87 alin.(2) Cod penal, pedepsele închisorii și amenzii se vor executa de sine stătător.

Prin urmare, pedeapsa aplicată va corespunde pericolului și gradului social al faptei comise, circumstanțelor comiterii infracțiunii, atitudinii inculpatului față de cele întâmplate și neconștientizarea pericolului crimei săvârșite.

5. Nefiind de acord cu decizia instanței de apel, inculpatul Cociurcă Vadim, făcând trimitere la prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală, declară recurs ordinar, prin care solicită casarea acesteia cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care lui Cociurcă Vadim, să-i fie stabilită pedeapsa pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute în art. 326 alin. (1) Cod penal (infracțiunea comisă în perioada 2014-2016), sub forma de amendă în mărime de 1 500 unități convenționale, ceea ce constituie 30 000 lei, iar pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute în art. 326 alin. (1) Cod penal (infracțiunea comisă în perioada 2017), sub forma de sub formă de amendă în mărime de 1 500 unități convenționale, ceea ce constituie 75 000 lei.

În baza art. 84 Cod penal, aplicând pedeapsa în cazul unui concurs de infracțiuni, prin absorbirea pedepsei mai ușoare de către pedeapsa mai aspră, a-i stabili care lui Cociurcă Vadim, pedeapsa definitivă sub formă de amendă în mărime de 1500 unități convenționale, ceea ce constituie 75 000 lei.

Recurentul invocă aceleași motive declarate în cererea de apel (pct. 3, din decizie).

5.1. Potrivit prevederilor art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul, a prezentat referință privind opinia asupra recursului declarat de inculpatul Cociurcă Vadim, prin care a menționat că, recursul urmează a fi respins, deoarece instanța de apel s-a pronunțat argumentat și detaliat asupra faptelor invocate. Din textul deciziei rezultă că s-a analizat obiectiv probele administrate și hotărârile cuprind motivele pe care se întemeiază soluția, fiind în corespundere cu prevederile art. 414, 417 Cod de procedură penală

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către inculpatul Cociurcă Vadim, în raport cu materialele dosarului și motivele invocate, Colegiul penal decide asupra inadmisibilității acestuia din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin.(1) Cod de procedură penală, hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanța de fond ori de apel.

Recurentul a invocat ca temei de casare a deciziei instanței de apel art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală, care stipulează că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când, instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței și s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Analizând temeiurile respective în raport cu motivele invocate în recursul declarat, Colegiul penal constată că acestea nu și-au găsit confirmare la examinarea recursului.

Mai mult, în lumina jurisprudenței constante a Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție, reține că regula generală desprinsă din dispozițiile art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că la această etapă instanța de recurs verifică erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în baza temeiurilor stipulate expres de norma respectivă, dar nu apreciază sau face o reapreciere a stării de fapt reținute în cauză.

Așadar, verificând procesul-verbal al ședinței de judecată a instanței de apel și lecturând textul deciziei, rezultă că instanța ierarhic inferioară a verificat legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe care a menținut-o, și-a motivat soluția adoptată punând la baza acesteia probele administrate și verificate în cadrul ședinței instanței de apel. Ținând cont de cele menționate, Colegiul penal conchide că, conținutul deciziei corespunde prevederilor legale menționate, fiind oferite răspunsuri la toate motivele invocate în apel.

Prin urmare, Colegiul penal susține că, toate probele prezentate au primit o apreciere justă, iar concluziile făcute de instanța de apel au rezultat din circumstanțele de fapt stabilite în prezenta cauză penală.

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de instanța de apel. În cazul în care acesta și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările, care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției acestor instanțe.

Cât privește motivul precum că, instanța a admis o eroare gravă de fapt, Colegiul penal în această ordine de idei specifică că, pentru a constitui caz de casare eroarea de fapt trebuie să fie gravă, adică, pe de o parte, să fi influențat asupra soluției cauzei, iar pe de altă parte să fie vădită, neîndoielnică. Eroarea gravă de fapt nu privește dreptul de apreciere a probelor, ci discrepanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o susține. Dar, verificând probatoriul administrat în cauză, prin prisma argumentelor invocate de recurenți, Colegiul le consideră ca nefondate, în sensul că vinovăția inculpatului de săvârșirea infracțiunii incriminate se dovedește indubitabil din probele acumulate și că, la caz, nu a fost comisă nici o gravă eroare de fapt de către instanța de apel la judecarea cauzei, care ar duce la casarea hotărârii atacate și adoptarea unei alte soluții.

Din acest punct de vedere se constată că, de fapt, în cauză nu s-a comis erorile de drept la care face referință recurentul și, deci, nu persistă temeiul de casare a soluției adoptate, iar pedeapsa aplicată inculpatului este echitabilă faptelor comise.

Referitor la motivul invocat de recurent prevăzut la art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, Colegiul conchide că nici acest temei nu și-a găsit confirmare, deoarece instanța de apel și-a motivat decizia în conformitate cu art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, astfel, decizia cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus la casarea sentinței instanței de fond în partea stabilirii pedepsei, or în fapt, decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, ea fiind legală și întemeiată.

La acest capitol, Colegiul penal remarcă că, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii articolului în baza căruia persoana se declară vinovată.

Conform art. 75 alin. (1) Cod penal, la stabilirea categoriei și termenului pedepsei instanța de judecată are obligația să țină cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Colegiul penal reține că, la stabilirea pedepsei inculpatului, aceasta a ținut cont de principiile de aplicare a pedepsei prevăzute de art. 61 Cod penal, de criteriile generale de individualizare a ei, stipulate în art. 75 Cod penal, de toate circumstanțele cauzei care agravează ori atenuează răspunderea, de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana inculpatului, reieșind din scopul pedepsei penale, a considerat posibilă corijarea și reeducarea acestuia cu aplicarea amenzii pe episodul din perioada 2014-2016 și pentru episodul din anul 2017, aplicarea pedepsei fără izolare de societate, considerând că aceasta este una echitabilă faptelor comise.

Reieșind din cele expuse supra, Colegiul penal consideră că instanța de apel și-a argumentat hotărârea, care este în corespundere cu prevederile art. 384 alin. (3) și art. 394 alin. (2) pct. 3) Cod de procedură penală, bazându-se pe materialele cauzei și acordând deplină eficiență prevederilor art. 7, 61, 75 Cod penal și art. 364/1 Cod de procedură penală.

Totodată, instanța de recurs remarcă, că criticile formulate de recurent, au format obiect de discuție la judecarea cauzei în instanța de apel respectând prevederile art. 414 alin.(3) și 417 alin.(1) pct.7) și 8) Cod de procedură penală, cărora instanța le-a dat o motivare clară și argumentată expusă în pct. 4.1. al prezentei decizii, soluție, care este susținută și de instanța de recurs și a cărei reluare nu se mai impune.

Respectiv, analizând materialele cauzei și hotărârea instanței de apel, Colegiul penal nu constată vreo eroare de drept gravă ce ar afecta legalitatea hotărârii judecătorești contestate.

În baza celor expuse, Colegiul penal conchide că, temeiul invocat de către recurent nu este aplicabil din punct de vedere al prezenței erorilor de drept, care ar da temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării hotărârii contestate și, potrivit legii, se dispune inadmisibilitatea recursului, ca fiind vădit neîntemeiat.

7. În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursului ordinar, declarat de inculpatul **Cociurcă Vadim XXX**, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 19 februarie 2019, în propria cauză penală, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Pronunțată integral la **03 iulie 2019**.

Președinte:

Iurie Diaconu

Judecători:

Ion Guzun

Liliana Catan